

Utrdite svoja srca (Jak 5,8)

Dragi bratje in sestre!

Postni čas je čas prenove Cerkve, skupnosti in posameznih vernikov ter predvsem »čas milosti« (2 Kor 6,2). Bog od nas ne zahteva ničesar, česar bi nam prej že ne podaril: »Mi ljubimo, ker nas je on prvi vzljubil« (1 Jn 4,19). Bog ni brezbrizen do nas. Vsakega od nas nosi v svojem srcu, pozna nas po imenu, skrbi za nas in nas išče, ko ga zapustimo. Zanima se za vsakega izmed nas; v svoji ljubezni ga zanima vse, kar se dogaja z nami. Ko živimo udobno življenje in nam gre vse dobro, se včasih zgodi, da pozabimo na druge, (česar Bog Oče ne naredi nikoli), se ne zanimamo za njihove težave, trpljenje in krivice, ki se jim dogajajo ... Tedaj naše srce zapade v brezbriznost. Medtem ko se počutim precej dobro in prijetno, pozabljam na tiste, ki so v težavah. Ta sebična razvada, ravnodušnost, ima danes svetovne razsežnosti, zato lahko govorimo o globalizaciji brezbriznosti. Gre za stisko, s katero se kristjani moramo soočiti.

Ko se Božje ljudstvo spreobrne k njegovi ljubezni, najde odgovore na vprašanja, ki mu jih zgodovina vedno znova zastavlja. Eden izmed največjih izzivov, pri katerem se želim ustaviti v tej poslanici, je ravno globalizacija brezbriznosti.

Ravnodušnost do bližnjih in do Boga je resnična preizkušnja tudi za nas kristjane, zato moramo v vsakem postu slišati krik prerokov, ki so povzdigovali glas in nas tako prebujali.

Bog ni brezbrizen do sveta, ampak ga ljubi do te mere, da pošlje svojega Sina za zveličanje vsakega človeka. V učlovečenju, zemeljskem življenju, smrti in vstajenju se

dokončno odprejo vrata med Bogom in človekom, med nebom in zemljo. Cerkev je z oznanjevanjem Božje besede, obhajanjem zakramentov in pričevanjem vere, ki postane učinkovita po dejavni ljubezni (prim. Gal 5,6), kakor roka, ki vrata drži odprta. Toda svet teži k temu, da se zapre vase in zapre tista vrata, skozi katera Bog vstopa v svet in svet vanj. Tako roka, ki je Cerkev, ne sme biti nikoli presenečena, če je odrinjena, stisnjena in poškodovana.

Božje ljudstvo potrebuje prenovo, da ne bi postalo brezbrizno, da se ne bi zaprlo samo vase. Predlagam tri korake premišljevanja za to prenovo.

1. »Če en del trpi, trpijo z njim vsi deli« (1 Kor 12,26) – Cerkev

Božjo ljubezen, ki zdrobi smrtno zapiranje samih vase zaradi brezbriznosti, nam Cerkev ponuja s svojim poučevanjem, predvsem pa s svojim pričevanjem. Pričujemo lahko samo o tistem, kar smo že prejeli in izkusili. Kristjan je tisti, ki dovoli Bogu, da ga preobleče s svojo dobroto in usmiljenjem, da ga preobleče s Kristusom, da postane kakor On, služabnik Bogu in ljudem. Na to nas spominja bogoslužje velikega četrtega z obredom umivanja nog. Peter ni želel, da bi mu Jezus umil noge, potem pa je razumel, da Jezus noče biti samo zgled, kako moramo drug drugemu umivati noge. To dejanje lahko stori samo tisti, ki je že pustil, da mu Kristus umije noge. Samo ta ima »delež« z Njim (Jn 13,8) in lahko služi ljudem.

Postni čas je ugoden čas, ko dovolimo Kristusu, da nam streže, in tako postanemo kakor On. To se zgodi, ko

poslušamo Božjo Besedo in prejemamo zakramente, še posebej evharistijo. V njej postajamo to, kar prejemamo – Kristusovo telo. V tem telesu ni prostora za brezbržnost, za katero se zdi, da tako pogosto obvladuje naša srca. Kajti kdor je Kristusov, pripada samo enemu telesu in v Njem ne moremo biti brezbržni drug do drugega. »Če en ud trpi, trpijo z njim vsi udje, če je en ud v slavi, se z njim veselijo vsi udje« (1 Kor 12,26).

Cerkev je občestvo svetnikov – *communio sanctorum*, ker so v njem udeleženi svetniki in ker je občestvo svetih reči torej Božje ljubezni razodete v Kristusu in vseh njegovih darov. Med njimi je tudi odgovor tistih, ki so dopustili, da jih je dosegla ta ljubezen. V tem občestvu svetnikov ter pri tej udeleženi pri svetih rečeh, tega nihče ne poseduje samo zase, ampak to kar ima, ima za vse. Ker smo včlenjeni v Boga, lahko storimo nekaj tudi za oddaljene in za tiste, ki jih s svojimi močmi ne bi mogli nikoli doseči. Kajti z njimi in zanje prosimo Boga, da bi se vsi odprli njegovemu zveličavnemu delovanju.

2. »Kje je tvoj brat?« (1Mz 4,9) – Župnije in skupnost

Kar je bilo rečeno za vesoljno Cerkev, je treba prevesti tudi v življenje župnij in skupnosti. Ali lahko v teh cerkvenih resničnostih izkusimo, da smo del enega samega telesa? Telesa, ki hkrati prejema in deli naprej, kar mu želi podariti Bog? Telesa, ki pozna svoje najšibkejše, najbolj revne in najmanjše ude in skrbi zanje? Ali pa se zatekamo k neki splošni ljubezni, ki si 'prizadeva' nekje daleč po svetu, pozablja pa na Lazarja sedečega pred svojimi zaprtimi vrati (prim. Lk 16,19–31)?

Da bi lahko prejeli in bi v polnosti pomnožili to, kar nam podarja Bog, je potrebno preseči v dveh smereh meje vidne Cerkve.

Najprej tako, da se v molitvi združimo z nebeško Cerkvijo. Ko zemeljska Cerkev moli, se vzpostavi občestvo vzajemne pomoči in dobrega, ki pride do Božjega obličja. S svetniki, ki so že dosegli svojo polnost v Bogu, sestavljamo tisti del skupnosti, v kateri je ljubezen že premagala brezbržnost. Nebeška Cerkev ni zmagoslavna v tem, ker bi obrnila hrbet zemeljskemu trpljenju in bi to uživala sama. Svetniki so namreč tisti, ki se že veselijo in zrejo dejstvo, da sta Kristusova smrt in vstajenje dokončno premagala brezbržnost, trdoto srca in sovraštvo. Dokler pa ta zmaga ljubezni ne prešine vsega sveta, bodo svetniki hodili z nami kot romarji. Cerkvena učiteljica sveta Terezija Deteta Jezusa iz Lisieuxa je prepričano zapisala, da nebeško veselje zaradi zmage križane ljubezni ne more biti popolno, dokler je na zemlji vsaj en človek, ki trpi in ječi: »Računam s tem, da v nebesih ne bom mirovala, kajti moja želja je, da bi delovala še naprej za Cerkev in za duše« (Pismo 254, 14. julij 1897).

Tudi mi smo deležni zaslug in veselja svetnikov, oni pa so soudeleženi pri našem boju in naši želji po miru ter spravi. Njihovo veselje zaradi zmage vstalega Kristusa predstavlja za nas vir moči, da lahko premagamo številne oblike brezbržnosti in trdoto srca.

Na drugi strani pa je vsaka skupnost poklicana prestopiti prag, ki ga ima do obdajajoče jo družbe, do revežev in oddaljenih. Cerkev je po svoji naravi misijonarska, ne zagledana sama vase, ampak poslana vsem ljudem.

To poslanstvo je potrpežljivo pričevanje Njega, ki hoče vso resničnost in vsakega privedi do Očeta. Ljubezen ne more zamolčati poslanstva. Cerkev Jezusu Kristusu sledi na njegovi poti do vsakega človeka, do skrajnih meja zemlje (prim. Apd 1,8). Tako lahko vidimo v svojem bližnjem bratu in sestri, za katera je Kristus umrl in vstal od mrtvih. Kar smo prejeli, smo prejeli tudi za njiju in enako, kar ti bratje imajo, je dar za Cerkev in celotno človeštvo.

Dragi bratje in sestre, tako močno si želim, da bi kraji, kjer je prisotna Cerkev, še posebej naše župnije in skupnosti, postali otoki usmiljenja v morju brezbriznosti!

3. »Utrdite svoja srca« (Jak 5,8) – Vsak vernik

Tudi kot posamezniki imamo skušnjavo brezbriznosti. Nasičeni smo s tragičnimi novicami in podobami, ki nam pripovedujejo o človeškem trpljenju, obenem pa čutimo nemoč, da bi ukrepali. Kaj naj storimo, da se ne bomo prepustili tej spirali strahu in nemoči?

Prvič. Lahko molimo v povezanosti z zemeljsko in nebeško Cerkvijo. Ne podcenjujmo moči molitve tolikih! Pobuda *24 ur za Gospoda*, za katero upam, da se bo 13. in 14. marca odvijala po vsej Cerkvi in tudi na škofijski ravni, želi biti izraz te potrebe po molitvi.

Drugič. Lahko pomagamo s konkretnimi dejanji dejavne ljubezni, ki dosežejo bližnje in oddaljene po številnih karitativnih ustanovah Cerkvi. Post je ugoden čas, da pokažemo zanimanje za drugega s simbolno, čeprav majhno, a vendar konkretno udeležbo pri prizadevanju celotnega človeštva.

Tretjič. Trpljenje drugega je nenehni klic k spreobrnitvi, saj me potrebe mojega brata spominjajo na krhkost mojega življenja, na mojo odvisnost od Boga in drugih bratov. Če ponižno prosimo za Božjo milost in sprejmemo omejitve svojih možnosti, tedaj bomo zaupali v neizmerne možnosti, ki jih ima na zalogi Božja ljubezen. Tako se bomo lahko zoperstavili hudičevi skušnjavi, ki nas zavaja v misel, da lahko sami zveličamo sebe in svet.

Da bi lahko presegli brezbriznost in lastne težnje po vsemogočnosti, želim prositi vse, da bi preživeli postni čas kot pot oblikovanja srca, kot je o tem dejal Benedikt XVI. (okrožnica *Bog je ljubezen*, 31). Imeti usmiljeno srce ne pomeni imeti šibkega srca. Kdor želi biti usmiljen, mora imeti močno, trdno srce, zaprto za skušnjavca in odprto za Boga. Srce, ki pusti, da ga prežame Sveti Duh in ga povede na poti ljubezni, ki ga vodijo do bratov in sester. Torej ubogo srce, ki pozna lastno revščino in se razdaja za druge.

Dragi bratje in sestre, zato želim v tem postnem času z vami prositi Kristusa z besedami: »Fac cor nostrum secundum cor tuum«; »Upodobi naša srca po svojem srcu« (iz litanij Srca Jezusovega). Tako bomo imeli močno in usmiljeno srce, budno in velikodušno, ki ne pusti zapreti se vase in ne zapade v vrtinec globalizacije brezbriznosti.

To vam želim ter zagotavljam svojo molitev, da bi vsak vernik in vsaka cerkvena skupnost z dobrimi sadovi prehodila pot postnega časa, hkrati pa prosim, da molite zame. Naj vas Gospod blagoslavlja in Marija naj vas varuje.

Iz Vatikana, 4. oktobra 2014, na praznik sv. Frančiška Asiškega.

Frančišek